

Zoete Herinneringen Op Zoutwater ©
Tweede druk

Geschreven door Ron van Hal

2008

'Dat had ik niet verwacht.' 'Het is zo'n braaf jongetje.' 'Mijn Rikkie.' Een traan ontsnapt aan haar ooglid. Met haar kleffe mouw veegt ze het mini golfje van verdriet weg. Ze slikt, haalt een keertje adem en begint weer aan haar verhaal.

"Ik zal het nooit vergeten die ene keer dat hij bloemetjes geplukt had. Zijn tuinbroek had ik twee keer moeten wassen. Het zat onder het bloed. Hij was gevallen over een boomstronk. Met vriendjes had hij soldaatje gespeeld in de bossen. Natuurlijk mochten zijn kleren vies worden. En zo was het broekje godsgruwelijk smerig geworden die dag ervoor. Dat vlekje rood kreeg ik er niet uit. Het was ook niet erg. Ik stond in de keuken zijn favoriete broekje weer op te vouwen toen ik het kleine mannetje de oprit zag ophuppelen. Met twee handjes hield hij zijn bosje trots vast. Mooie kleurtjes voor zijn moeder. Rikkie had zijn best gedaan voor mama. Van een afstandje was de glundering in zijn blauwe oogjes te zien. Alsof hij het wist dat hij een goede daad had gedaan. Natuurlijk stond ik in de deuropening het mannetje op te wachten. Op mijn knieën zag ik twee beentjes aan komen lopen met daarop de impulsieve liefdesbetuiging. Het kleine lijfje verdween achter zijn goede bedoelingen. Rikkie stopte recht voor mijn neus. Toen zag ik hoe dat onschuldige koppie met puppy oogjes mij aankeek, zo scheef vanachter die mooie kleurtjes. Ik vergeet nooit meer wat hij zei dat het bosje bloemen voor de liefste mama van de wereld was."

Haar betoog over haar verdriet houdt even op wanneer ze met haar mouw redding brengt door een traan te stoppen die naar haar mond snelt. De tranen van de jonge moeder voelen ongewenst vertrouwd. Nee, schudt haar neerbuigende hoofd, ze heeft geen zin meer in dat zoute smaakje van verdriet.

Het is zaterdagavond in Vliethoven. Op het kerkplein staan Theo en Bart wat blikken bier weg te drinken terwijl ze wachten op klandizie. Om de verveling te doden draait Theo een jointje. Bart ziet hoe een groepje jongens met petjes het kerkplein komen oplopen. Theo kijkt even weg van zijn project. 'Bart handel jij die jongens even af? Bart neemt een kauwgum uit zijn jas, drukt er één uit het pakje en mikt hem heel behendig in zijn mond. Hij loopt de petjes tegemoet. Theo blijft achter en draait zijn jointje dicht. Een paar keer kloppen en het jointje wordt aangestoken. Theo doet zijn leren jas dicht, neemt een hijs en loopt naar het midden van het kerkplein waar de deal plaatsvindt. 'Theo, deze jongens willen niet betalen.' Bart weet dat het heibel wordt als het gaat om betalen. Een baan hebben ze niet en Theo is wat geld betreft bikkelhard. 'Niet betalen heren?' 'Bepalen jullie dat?' De langste breinaald uit het groepje stapt naar voren. Het zijn schrale jongens met ingevallen gezichten. Ze kijken alsof ze niets te verliezen hebben, hun ogen wegdraaiend en hun kaken niet onder controle. 'Luister, ik betaal niet zoveel centen voor die halve gram rotzooi.' Dat was het codewoord voor Theo. Niemand zei dat hij rotzooi had. Theo stormt naar voren en slaat met zijn rechtervuist een oogkast in van de breinaald. Diegene die rechts van de breinaald krijgt met een linker vuistslag een klap in zijn maag, gevolgd door een kopstoot op een derde ingevallen gezicht. Een kreet vanaf de grond laat de briesende Theo omkijken. Bart ligt op de grond en schreeuwt het uit. Theo zakt op zijn knieën. 'Wat is er gebeurd?' Bart crepeert van de pijn. 'Ambulance, snel!' Schreeuwt Bart in twee ademhalingen. Ondertussen kruipen de junkies van de grond en besluiten er tussen uit te peren. Theo is in shock. Zijn adem stokt. Hij pakt zijn telefoon uit zijn jas en belt instinctief 112. In zijn ooghoek ziet hij in het licht van een lantaarnpaal een petje wegrennen.

Theo had een levensloop die gekenmerkt was door geweld. Zijn kompaan Bart, was een goudhaantje, maar hij was enorm beïnvloedbaar. Theo had de connecties, Bart deed het woord. Het waren mooie tijden, maar het waren kei harde tijden. Theo heeft Bart eens van de dood gered. Theo kon tot op heden moeilijk met zijn emoties omgaan, wat te vaak resulteerde in geweld.

Nu liggen zijn voeten op tafel. Zijn sokken heeft hij een dag te lang aan. Met een witgeel hemdje zit hij zijn dag weer eens weg te zappen. Hij had zijn oude baantje weer opgepikt, dus werkte s' nachts. Zonder Bart. Het beeld blijft staan op zijn favoriete

programma. 'Tour Of Duty.' Het is een heftige serie over Amerikaanse soldaten in de Vietnam oorlog.

Theo wist zeker dat hij in het leger een elite commando zou zijn geweest als hij door de urinetest was gekomen. Er was drugs geconstateerd. Theo is nergens bang voor. Dat zijn ook de commando's. Een vechtersbaas was hij altijd al geweest. Toch jammer van die test. Nu is Bart alleen naar Afghanistan. 'Watch my back!' Schreeuwt de onderofficier op televisie. 'Those bastards are gonna pay!' Theo trekt een blik bier open en gaat rechtop zitten. Het was een spannende scene. Linda kijkt als een zombie toe. Ze is gewend geraakt aan de serie en ze volgt hem nu ook. Ze moet toch iets kijken terwijl ze beduusd de kleertjes van Rikkie strijkt.

Waarom hij Bart heeft achtergelaten weet hij ook niet. Wolkjes van stoom blazen uit zijn mond. Hij ademt heftig na. Het zweet staat op zijn voorhoofd. Voorover gebogen staat Theo in het park op adem te komen. Adrenaline giert nog door zijn lichaam terwijl hij probeert te achterhalen wat er zojuist gebeurd is. Stapje voor stapje kwam alles terug: 112 had hij gebeld voor Bart. Naast hem op zijn knieën voelde hij zich even hulpeloos, maar toen zag hij de boosdoener proberen weg te rennen. Theo zette hij het op een sprinten. Als een pitbull terriër ging hij op jacht naar zijn slachtoffer. Al briesend en kwijlend sprong hij op de rug van de vale leren jas van het schoffie. Theo was als de duivel en hij schreeuwde het uit. 'Jij vuile rat!' 'Dit zal je leren!' Theo kroop zo snel als hij kon van zijn doodsbanige slachtoffer. Stil bleef het schrale lichaam liggen. Dat kwam goed uit voor Theo, zonder na te denken schopte hij met een flinke aanhaal in de slaap van de bleke gast. Krak! ging het terwijl het in de donkere stille nacht na leek te echoën. 'Krak' was niet genoeg voor Theo en schopte nogmaals. Ditmaal op het petje. Het gezicht van de junk liet het zandpad rood kleuren. Theo pakte het mes uit de hand van de klootzak die Bart nooit meer iets zal doen. Dat mes heeft hij niet meer nodig dacht Theo. Met het bebloede mes hijgt Theo nog even na. Hij heeft het lichaam gedumpt in het kleine riviertje dat door het parkje loopt. Alles heeft hij weer op een rijtje en hij besluit te gaan kijken waar Bart ligt. Vanachter een struik ziet hij hoe een ambulance wegrijdt. Theo mompelt in zichzelf, Bart gaat het wel halen.

'Oom Bart is naar Afghanistan, Bart moet vechten in de oorlog.' 'Ik vind het ook jammer Rikkie.' Linda aait haar zontje liefkozend over de bol. Met een doekje dept ze wat rode saus van Rik's mondje. 'Ik heb nog wel een grapje voor jou Rikkie.' Theo propt nog even snel zijn mond vol, slokt zijn hap naar binnen en begint met bijna lege mond te vertellen. - De juffrouw stond voor de klas. Ze gaf rekenen. Ik heb een vraag voor jullie vertelde de juffrouw. Vijf kraaien zitten er op het hek. Een jager schiet twee keer. Hoeveel kraaien zitten er nog op het hek?' Rik luistert aandachtig.

Linda verwachtte weer een steek onder water, zoals haar man dat te vaak deed.

"Jantje jij mag het zeggen. Jantje dacht even na en antwoordde: Waarschijnlijk zijn de vogels geschrokken van het eerste schot, dus geen kraai meer op het hek juffrouw. Nul dus! De juffrouw zei: Nou Jantje dat is niet helemaal waar. Vijf kraaien, twee schoten. Vijf min twee is drie kraaien. Maar, zei de juffrouw, die manier van denken bevalt mij wel. Ha zei Jantje, dan heb ik ook een vraag voor jou juf! De juf keek op en zou dit betwetertje wel even de les lezen. Maar natuurlijk Jantje, vraag het maar. Jantje ging staan. En hij vroeg: Drie vrouwen zitten op het hek. Één vrouw likt aan haar ijsje, één vrouw bijt aan haar ijsje en de laatste vrouw zuigt aan haar ijsje. Wie van deze vrouwen is getrouwd?"

Rikkie zo klein als hij was begreep het jongetje er geen snars van.

"De juf antwoordde: de vrouw die aan het ijsje zuigt? Jantje glunderde op haar antwoord en reageerde meteen: De vrouw met een trouwring, maar die manier van denken bevalt me wel!"

Theo grinnikt. Zo had hij vaker sexgrapjes, die vaak hij alleen wist te waarderen. Rikkie haalt zijn schouders omhoog en hij kijkt Linda aan. 'Oom Bart heeft leukere grapjes. Linda wrijft met haar handpalm lief over zijn wangetje en loopt de keuken in. Ze haalt iets uit de vriezer en komt terug. Ze eten een ijsje na.

Linda ergert zich aan Theo, maar ze voelt zich zo hopeloos. Linda heeft iets met mannen met macht. Het blijft haar pijn doen echter, wanneer het machtsvertoon in geweld uit. Zij is namelijk steeds de dupe. Wanneer ze weer ongelukkig was kijkt ze terug in haar boekje van mooie herinneringen. Ooit was Theo de juiste man voor haar. Ze dacht weer even terug aan een mooie tijd. In het café de Gaper komt een grote potige kerel in een zwarte leren 'Armani' jas met dito merk blouse. Zijn lange bruine manen gooit hij opzij om zijn ogen de kost te geven en zo verkennen zijn azuurblauwe ogen de kroeg. 'Aah daar heb je Theo.' Bart zwaait naar de imposante kerel. De mensen in de kroeg maken een baan voor de dure jas van de mannelijke beer. Hij is een kop groter dan de rest van het kroeggepeupel. Hij stapt behendig Bart tegemoet terwijl hij lacht naar de onverwacht mooie verschijning naast zijn maat. Zo'n pareltje had hij nog nooit gezien. 'Theo, dit is mijn nichtje Linda.' 'Hallo Linda, Theo aangenaam.' Theo geeft de blonde vrouw een hand en kust haar links dan rechts op haar wang. 'Wat doet zo'n pareltje van een vrouw in zo'n kroeg als deze?' Linda glimlacht, trekt een wenkbrauw omhoog en antwoordt. 'Geen idee, vertel het me.' Theo laat zijn witte tanden door een brede lach op te zetten. 'Haha vast omdat je het gehad hebt met foute gasten en nu wil je een dorpse jongen die je ziet als een persoon, niet als lustobject?' Linda staat een beetje versteld. En valt even stil. Wanhopig is ze op het gebied van mannen. Het begon met haar illusie van een droomprins van een Angelo. Ze denkt er liever niet op terug. Gelukkig heeft ze in Milaan wel een carrière weten te bouwen wat haar een mooi zakcentje heeft opgebouwd. Haar verschijning hangt vol dure merken. Ze kan de merken van Theo wel waarderen. Hij heeft ook vast een doel, vergelijkbaar als de haar. 'Jij hebt je antwoord wel snel klaar is het niet?' Theo neemt even de tijd haar te beantwoorden door uit zijn jas een sigaret te pakken en die vervolgens op te steken. Hij neemt een trek van zijn peuk en stopt de aansteker in zijn rechterzak. De rook blaast hij richting plafond. 'Klopt het of niet?' Linda kijkt weg. 'Dat zeg ik niet.' Wie was deze blonde mysterieuze honing die Bart had meegenomen. Hij voelt dat er iets vreemd aan haar is, wat hij graag wil doorgronden. Hij kan er niets aan doen, maar hij voelt dat hij een zwak voor haar heeft. De grote beer lijkt getemd. Bart gelooft zijn ogen niet wanneer Theo een beetje verlegen naar de grond kijkt om vervolgens te opperen: 'Biertje?' 'Wijntje voor het pareltje die deze kroeg laat opkleuren?' Theo vraagt het alsof hij zijn ziel daar op bar heeft neergelegd. Een 'nee' zou de kogel zijn voor zijn nekschot. 'Doe maar, met je dure jas.' Grapt Linda ondeugend terwijl ze haar spiegeltje uit haar 'Louis Vuitton' tasje haalt. Best een schatje, dacht ze destijds.

'U gaat er vanuit dat uw zoontje de moordenaar is? Inspecteur Volders kijkt Linda doordringend aan. Linda kijkt weg. Haar gezicht bedekt ze met haar handen. 'Je weet niet hoe het is om samen te wonen met een alcoholist.' Een klein mannetje met kalend hoofd en bruine ogen zit tegenover Linda. Hij draait een keer aan zijn te grote bruine snor. 'Vertel dat maar eens aan mij mevrouw.' 'Hoe is het leven met een drugsdealer?' Linda zit gebogen op haar stoeltje. 'Toen ik Theo voor het eerst zag, heb ik een zwak voor hem gehad.' 'Ik zocht een stoere man die mij kon onderhouden.' 'Mijn neef en goede vriend Bart stelde mij aan hem voor en ik was verkocht.' 'Brede schouders onder die witte 'Chanel' blouse.' 'Een strakke blauwe spijkerbroek van 'D & G', nette herenschoenen van 'van Haren'. 'En bovenop zijn goede smaak voor mode had hij een mannelijke kop met zelfvertrouwen.' Volders onderbreekt het verhaal van Linda. Hij legt geruststellend zijn hand op haar knie. 'Mevrouw ik vroeg hoe het was om samen te wonen met een alcoholist.' Het plakkerige haar veegt Linda uit haar gezicht om de inspecteur een blik te gunnen van bevestiging.' Ze kan de man niet lang aankijken. Ze schaamt zich voor haar verschijning. Mager is ze, haar kleren zonder merk. Vodden vind ze het. De goedkope mascara is uitgelopen. Een gedrocht is ze geworden. Linda slikt een keer, schudt met haar hoofd en begint te vertellen. 'Theo had een uitkering en was iedere dag thuis.' 'Hij verdiende bij om drugs te verkopen.' 'Hij kwam vaak 's avonds laat thuis.' 'Was hij overdag thuis, dan zat hij op de bank zijn dag voorbij te zappen.' 'Ik mocht hem niet storen.' 'Ik mocht niets van hem.' 'Hij was een slechte vader voor

Rikkie.' 'Hij sloeg mij waar hij bij was.' 'Dat kan toch nooit goed zijn geweest voor zijn opvoeding?' Snorremans stond bedenkelijk op. 'Daar komt u nu pas mee?' Hij liep het interviewkamertje uit en ging een kop koffie halen. Er is meer aan de hand. Hij loopt in bezinning door de gang. Een klein mannetje van 8 jaar kan toch nooit een man op die manier toetakelen?

'Bart als je wakker bent, gaan we van de straat af jongen.' Theo staat aan het bed van Bart. Een geruststellend blietje van de hartmonitor zegt dat de situatie stabiel is. 'Lijkt me verstandig.' Mompelt Bart plotseling. Theo staat met open ogen te kijken. 'Bart, ontzettende klootzak!' 'Je bent gewoon wakker!' Bart is zojuist ontwaakt en glimlacht. Zijn glimlach onafgemaakt beseft hij dat het toch best pijn doet. 'Geef me een knuffel man!' Zo enthousiast als hij is springt hij op Bart. 'Aah!' Bart schreeuwt het uit van de pijn. 'Kom op man!' Zo enthousiast als hij op Bart sprong zo snel staat hij weer op zijn plaats. 'Sorry man.' Bart legt zijn hand op het verband op zijn zij. 'Tering dat doet zeer.' Kreunt Bart. 'We kunnen zo niet doorgaan Theo.' 'Iemand van ons gaat eraan als we zo door gaan op straat. Theo bukt voorover en smiespelt Bart in het oor. 'Ik heb hem voor je teruggepakt Bartje.' 'Zijn mes dat jou gestoken heeft ligt bij mij thuis.' Bart zucht en hij kijkt Theo aan. 'We gaan het leger in.' 'Die kunnen zo'n commando als jij wel gebruiken.' grapt Bart sarcastisch. 'Je bent er weer kerel!' Roept Theo terwijl hij weer aanstalten maakt om Bart een dikke knuffel te geven. 'Nee!' Schreeuwt Bart het uit. Hij wil geen weerloos slachtoffer zijn van de doodsknuffel van Theo.

Haar lange blonde lokken leken te dansen wanneer ze over straat paradeerde. Iedere man moest wel even stoppen met ademen om haar verschijning te bewonderen. Linda blikte weer even terug op haar jeugd. Een zoete herinnering. Een vraag van haar zoontje helpt Linda uit haar dagdroom.

'Wanneer komt oom Bart weer op bezoek?' 'Hij vertelt altijd leuke grapjes.' Rikkie zit aan het hoofd van tafel. De vork in het linker handje, de lepel in de rechter. Het mondje van het baasje is besmeurd met tomatensaus. Spaghetti is zijn favoriete gerecht. Mama maakt het vaak. Het is een gemakkelijk gerecht. Linda is geen keukenprinses, van koken heeft ze nooit iets meegekregen. Ze houdt meer van eten buiten de deur. Ze is eigenlijk een decadent vrouwtje. Merkkleding, sieraden en mooie lingerie. Van dat alles heeft ze nu niet veel. Met kerst aten ze bij de Griek, met Pasen bij 'de Gouden Helm' een wegrestaurant. Sieraden heeft ze niet, merkkleding draagt ze in de verleden tijd. Dagelijks is ze verdwaald in haar droomwereld van herinneringen. Gegrepen door het verleden, teleurgesteld in het heden. Het winkelen mist ze nog het meest. Het gat in haar hand heeft al een tijdje geen geld gezien.

Winkelen en roddelen, dat was de woensdag voor de dames. De grote blinkende zonnebril mocht weer op. En zo liepen de dames op een zonnige woensdag arm in arm. Nog steeds waren ze het met elkaar eens. Jonge mannen zijn stom, en kinderachtig. Het groepje dames had al eerder besloten dat ze liever een echte vent wilden. 'Pardon jonge dame, mag ik je iets vragen?' Het groepje valt even stil wanneer een man de aandacht vraagt in winkelstraat. Een lange gebruide man met een ruige baardgroei doet zijn zonnebril af. En stopt in het zijn zwarte haardos. Zijn bruine ogen kijken doordringend in de ogen van het groepje. 'Ik werk voor een modellenbureau.' Vertelt de zonnebank getinte man. Hij doet zijn leren jas open en uit zijn binnenzak haalt hij een visitekaartje. 'Wat onbeleefd van me, ik heet Angelo.' Zijn naam klopt wel met zijn Italiaanse accent. Linda weet zich geen houding te geven. Angelo overhandigt zijn visitekaartje. Onwennig neemt Linda het kaartje aan en kijkt. 'Glam Models' las ze. Het zag er netjes uit. Haar vriendinnetjes keken mee op het kaartje. Alleen een 'wauw ' wisten ze uit te brengen. 'Linda wordt model.' Laat een van de dames uit haar mond glippen. De man aanschouwt het groepje blije puppy's en kijkt onwennig om zich heen. 'Je kunt me altijd bellen juffrouw.' 'Nog een fijne dag dames.' De man wuift de dames gedag, terwijl hij zich omdraait om weer in de winkelmasse te verdwijnen. 'Doei Angelo!' Scanderen dames in koor.

'U heeft de wasmachine gewonnen!' schreeuwt de quizmaster de kamer in. Rikkie is met zijn rode race auto aan het spelen. Al vroemend schuurt hij met zijn formule 1 auto voor de televisie door. 'Als de weerga voor die televisie weg!' Schreeuwt Pa. Het kleine mannetje van zes jaar kijkt pa bedenkelijk aan en besluit zijn raceavontuur een metertje verder op voort te zetten. Hij kijkt niet om, niet eens naar mama. Mama doet niets aan papa. Papa is een norske man. Uitgezaakt zit hij in de bank. Een blikje pils half lauw in de linkerhand, de afstandsbediening in de rechter. De man des huizes. Een brok overgewicht zonder ambitie, zonder baan. Hij heeft last van zijn rug, zegt ie. Schijnbaar heeft de dokter toch iets weten te constateren waarvoor hij een uitkering krijgt. 'Theo, waarom schreeuw je altijd zo tegen Rikkie?' Vraagt ma. Een harde knal met een stekende hoofdpijn volgt op de vraag van mama. 'Heb ik jou wat gevraagd gestoord mens?!' 'Nu heb je mijn biertje verknald, met dat bemoeizuchtige hoofd van je.' 'Haal maar een nieuwe.' Een plasje bier ligt aan de in elkaar gekropen hoopje vrouw. Ze wrijft over haar pijnlijke bult op haar hoofd en pakt het lege blikje van de grond af. Het was weer eens zo ver. Ze trekt zich omhoog aan de hand van het bijzettafeltje en strompelt naar de pedaalemmer. Rikkie rijdt gewoon door met zijn bolide. Het jongetje is immuun geworden voor het dagelijkse huishoudelijke geweld. Hij vindt het zielig voor mama. Maar hij kan er niets aan doen. Gelukkig heeft hij zijn superauto nog. Die heeft geen pijn en doet niemand pijn. Als mama nu ook een speelgoedje heeft, hoeft ze niet meer te huilen. En zo verdwijnt Rikkie als raceheld in zijn eigen wereldje. Afgesloten van dat stomme gedoe van papa en mama.

'Heb je nog dat nummer ooit nog gebeld?' Vraagt Moniek, het beste vriendinnetje van Linda. 'Je weet wel van dat visitekaartje?' 'Dat moet wel een jaar geleden zijn.' Linda wordt een beetje verlegen en antwoordt wat schuw. 'Ik durf niet Moniek.' 'Ik ben toch niet mooi genoeg.' Moniek ergert zich groen en geel aan Linda. Ze was ontzettend knap, toch moest ze steeds om bevestiging vragen. 'Je krijgt dat kaartje niet voor niets Linda!' Haar eigen krullende bruine haren wuift ze aan de kant. Ze pakt haar telefoon en reikt die aan Linda. 'Nu ga je bellen!' 'Je hebt niets te verliezen!' Linda ademt een keer diep. Ze zou toch een keertje moeten bellen. Nu was het zover. Moniek pakte het visitekaartje en las het telefoonnummer hard voor.

'Heeft dat jonge bloempje nog gebeld?' Twee glanzende voluptueuze lippen vragen om een antwoord. 'Nee, het is alweer een jaar geleden dat ik haar tegen kwam in de stad.' Een lichtgebruinde man met zwarte manen, ruwe baardgroei, witte open blouse en Italiaanse merkschoenen kijkt naar zijn prooi. Hij trekt zijn ogen ietwat samen en reikt onder de tafel zijn hand uit en wrijft over het dijbeen van een van twee lange benen die beginnen met naaldhakken. De benen eindigen in een kort zwarte jurk met hoge split. Opgespoten borsten laten het luchtige jurkje strak vullen. Een lange blote nek eindigt met een strakke kaaklijn, een blanke huid, rode lippen en sluikszwart haar. 'Selina, ik hoor je lippen, ik luister niet naar je woorden.' Angelo pakt de kin van de katachtige verschijning. 'Praat niet langer sexy, ga met me mee.' 'Weg van het eten, samen weg van de realiteit.' 'Laten we samen in bad van rozeblaadjes en champagne gaan liggen.' 'Ik wil luisteren naar je ademhaling terwijl ik zie hoe mijn handen je slanke lichaam masseren in het fonkelende kaarslicht.' De vrouw slaakte even een klein zuchtje, geïmponeerd door de woorden van de galante latino heer. Angelo steekt zijn hand omhoog en roept de ober, terwijl hij strak in de ogen van de gewonnen vrouw blijft staren. 'Ober mag ik de rekening?' Angelo staat op om de slanke dame haar jas aan te bieden, maar zijn nobele actie wordt verstoord door zijn gsm. Hij neemt op. De vrouw wacht met haar ellebogen op tafel. Haar hoofd ondersteunend. Haar adonis is zo uitgebeld.

'Hallo met Angelo Glam Models.' De mensen rondom de tafel van Angelo en Selina luisterden met een oor mee. Er stond man te bellen. Hij leek rechtstreeks uit het witte doek te zijn gestapt. Zijn modelvrouw was vers van de catwalk afgetrokken. 'Oh wacht, jij bent dat meisje van een jaar geleden.' 'Ik kwam je tegen in de stad.' De mooie vrouw aan zijn tafel bleef aandachtig staren naar haar droomprins. Angelo luistert naar het verhaal van het jonge bloemetje aan de andere kant.' Hij kijkt wat naar beneden terwijl hij wat knikt met zijn hoofd. 'Weet je Linda, ik ga je terugbellen.' 'Ik sta heel ongepast te bellen, midden in een restaurant. Angelo hangt op. Zijn date staat al naast hem en heeft haar hand op het kruis van haar adonis gelegd. 'Ga je nog mee tijger?' Plaagde de poema terwijl ze met haar pootje zijn mannelijkheid streelde. Angelo pakte een pakje geld uit zijn broek. En smiet wat briefjes op tafel. Het was ruimschoots genoeg. 'Mijn auto staat voor de deur sexy.' Hij begeleidde zijn date naar buiten, alvorens hij de deur van het restaurant open hield voor de dame. In gedachten was hij al bezig met zijn volgende trofee. Het jonge bloempje zal snel een bezoekje krijgen van de bij die haar geil gaat prikken.

'En?' 'Wat zei hij?' Moniek ligt op bed aan de lippen van Linda gekluisterd. 'Nou vertel op, laat me niet in spanning?' De lach van oor tot oor spreekt eigenlijk al boekdelen. Linda begint haar verhaal. 'Hij had een stem dat proefde naar zachte karamel.' 'Het is echte gentleman en ik weet zeker dat hij heel veel geld heeft. 'O wat spannend!' Moniek trekt een wenkbrauw op. 'Je doet net alsof je verliefd bent!' 'Je kent hem niet eens!' Moniek had haar antwoord niet verwacht. Ze had iets verwacht van een photoshoot of een modeshow. Wat was er met Linda aan de hand? Linda was ondertussen in dromenland. Ze had het helemaal gehad met die onvolwassen jongetjes. Die lulletjes weten niet hoe ze dames moeten behandelen. Een echte vent mag haar ontmaagden. Ze was al 19, het werd tijd ontbloemt te worden. Zoals het bij haar vriendinnetjes al wel was gebeurd. 'Hij zou me nog opzoeken.' Was het antwoord van Linda. Moniek gaat zitten, ze kijkt verbaasd. 'Muts, hoe moet hij je nu opzoeken zonder adres of telefoonnummer?' Die opmerking laat Linda even van haar roze wolkje vallen. Hoe gaat hij me vinden?

Rikkie loopt over het schoolplein. Hij heeft zijn rode auto bij zich. Niemand heeft een dergelijk mooie rode auto als hij. Andere kindjes willen knikkeren en zakdoekje leggen. Het zijn maar saaie spelletjes. 'Rikkie heb je rode auto bij je?' Rik draait zich om en kijkt naar een meisje met ondeugende pretoogjes. Ze heeft twee staartjes waarvan ze met de ene om haar vinger aan het draaien is. 'Mag ik met je spelen Rikkie.' Rikkie aarzelt even, maar toch zegt hij: 'Mij best.' Het voelt een beetje raar, maar het meisje stelt Rikkie op zijn gemak. Altijd is hij op zijn hoede voor mensen die hem niet rust laten. Het zijn die speelse staartjes en ondeugende oogjes waar hij geen nee tegen kon zeggen. De twee zoeken de zandbak op en beginnen samen een racebaan te bouwen voor de rode auto. Hun spelletje wordt ruw onderbroken door botte woorden van een jaloers meisje. 'Rik blijft alleen, Rik blijft alleen.' Alsof die woorden Rik in brand zetten, laait hij op. Hij pakt zijn rode auto en gooit het naar het hoofdje van het meisje. Haar wenkbrauw wordt flink geraakt. Het zwelt op en barst geniepig open gevolgd door een klein fonteintje van bloed. Het gejack van het slachtoffertje schalt over het schoolplein. Al snel komt er een juffrouw toegesnel. Ze drukt haar zakdoek tegen de wond en kijkt Rikkie streng aan. 'Naar de schoolmeester jij!' Riep de boze vrouw. Ze bekijkt de wond van het meisje en laat de inmiddels de gearriveerde leraar van klas 3 de ambulance bellen. Het meisje moet naar het ziekenhuis voor een aantal hechtingen. Rik pakt zijn rode auto van de grond veegt het bloed er af en wil naar binnen lopen. Hij stopt nog even bij de rand van het zandbak. Hij houdt zijn hoofdje schuin voor het meisje met staartjes. 'Sorry Sandy, dat meisje was stout.' 'Jij bent wel lief.' Rikkie loopt richting de open klapdeuren van het schoolgebouw, zijn vriendinnetje achterlatend bij de onafgemaakte racebaan.

De meisjes zijn lekker aan het tutten. Ze gaan vanavond op stap in de plaatselijke discotheek, de Key West. 'Grease lightning!' Loeit de radio. En de dames springen op bed. Borstel, haarspray of vuistje zijn prima genoeg om te playbacken. Het is

zaterdagavond, tijd om los te gaan in de discotheek. Moniek heeft uit de kelder van thuis een fles Passoa meegesmokkeld. De dames genieten gezamenlijk van hun glaasje rode passie. Hun overdadige make-up is er heel behendig opgeschilderd. Ze kijken elkaar aan met de zelfde blik, ze gaan een mooie avond tegemoet. Gegarandeerd een mooie avond door hun nieuwe maskertje, de rode passie en swingende muziek. Ze zijn er helemaal klaar voor. De taxi toetert twee maal en het drietal jonge vrouwen stormt naar beneden. Ze duiken de taxi in en al snel zijn ze op de plaats van hun uitgaansbestemming.

De portier van de Key West deed de taxi open en als in een film liepen de dames over een grote donkerrode loper naar binnen. De jongens leken binnen als jakhalzen op het groepje te wachten. 'Oh nee he?' 'Echt die lulletjes moet ik echt niet.' Vertelt Linda geïrriteerd. Ze moest er niet aan denken om tegen die slappe zakken te praten, laat staan zoenen! Daar komt weer zo'n triest geval aan. Een jongen met blauwe spijkerbroek, zwarte blouse en witte gypies heeft al zijn moed verzameld en komt naar het mooiste meisje van de avond gelopen. 'Wil je iets te drinken?' Vraagt hij. Met haar manen draait ze zich om. 'Nee dankjewel.' Antwoord ze terwijl ze weg kijkt. De jongen blijft even staan. Hij doet zijn mond open om iets te zeggen. Hij krijgt geen antwoord gevonden op het directe gedrag van het mooie meisje. Met de staart tussen de benen loopt de jongen met een gekrengd eergevoel terug naar de bar. Daar staan zijn vrienden hem uit te lachen. 'Kijk ze daar dom doen.' Zegt Moniek terwijl ze Linda aantikt en afkeurend naar het groepje aan de bar wijst. 'Echt zo onvolwassen.' Antwoordt Linda. 'Naar de dansvloer!' Oppert Moniek. Ze pakt Linda bij haar arm en ze draven naar de dansvloer. Het derde meisje pakt haar tasje beet en volgt gehoorzaam. De avond verloopt al dansend, zwetend en jongens afwijzend. Linda werd steeds behendiger en directer in het afwijzen van jongens. Het is twee uur en de dames besluiten hun jas op te halen bij de garderobe om vervolgens de taxi naar huis te bellen. Wanneer ze naar buiten lopen wacht een rode race auto het drietal op. 'Wat een mooie auto stamelt het derde meisje.' De auto ligt een van zijn vleugels op. Aldaar zit een macho man achter het stuur. Zijn getinte verschijning lijkt heel verkenbaar. 'Ik heb Angelo gebeld.' Terwijl ze Linda ondeugend aankijkt. Het is druk bij de uitgang van de discotheek. Iedereen wijst en praat erover. De dames genieten van deze avond. Zij waren sterren van de avond. 'Nou waar wachten jullie nog op?' 'Stap in!' Roept Angelo vanuit zijn auto. De meisjes kijken elkaar glunderend aan en wuiven hun fans gedag. Linda stapt voorin. 'Bleke Molenstraat 5.' 'Daar moeten we heen.' Vertelt Linda en ze stapt voor in. De vleugel van de auto klappt langzaam dicht. Met een laag gebrom rijdt de auto weg. De jongens en meisjes buiten de discotheek volgen de auto totdat hij het zicht is verdwenen. De jongens vragen zich af of de auto een Lamborghini was, de dames vragen zich af of die man Antonio Banderas was. Wanneer het metaalachtige gegrom in de stilte is verdwenen gaan de gesprekken weer verder in dronkenmanstaal.

Ze heeft nog niets concreets los gelaten over haar rol in de dood van Theo. Het duurt Volders allemaal te lang. Het verdriet van de vrouw zit diep. Heel diep. Hij moet uit het gejack van de vrouw de informatie filteren die hij zoekt. Het verwaterde mascara gezicht blijft haar trieste levensverhaal vertellen, terwijl hij al ijsberend voor haar stoel op en neer loopt. De kleine ijsbeer met snor lijkt wat geïrriteerd te raken. Geduld zal Volders moeten hebben. Kostbare tijd ruilen voor geduld. Niet een eerlijke ruil vindt de hoofdinspecteur van het politiebureau van Vliethoven. Hij stapt uit zijn denkpatroon van op en neer lopen en kucht. 'Mevrouw, ik luister naar uw verdriet al een tijdje.' Volders tilt de kin op van Linda en kijkt in haar rode vermoeide ogen. 'Ik wil een moordzaak oplossen en u geeft een levensverhaal zonder antwoorden.' 'Waar was u op het tijdstip van de moord?' Linda laat haar zware hoofd weer omlaag vallen. 'Thuis.' 'Ik was onder de douche in slaap gevallen.' Een merkwaardig detail vindt Volders. Hij verrekt geen spier terwijl hij zijn bevindingen verwerkt en zijn volgende vraag voorbereidt.

'Wat heb ik nu bereikt in mijn leven?' Zijn voetsporen volgen op het gekraak van de sneeuw op het station. Hij wordt helemaal gek van zijn depressieve, gefrustreerde vrouw. En zijn beste maat zit in een ander land. Hij kan het allemaal niet plaatsen. Hij

pakt uit zijn leren jas een wit zakje. Met een vragende sleutel vindt zijn neus voor even een antwoord. 'Smerig.' Zegt hij hardop terwijl zijn neus schoonmaakt van de witte sloper. Een vieze oude man onder een vierdehands bruine deken ligt op een bankje van het station. Hij wordt wakker van de innerlijke dialoog van Theo. Zijn verweerde grijzige bebaarde kop krabbelt langzaam omhoog. 'Heb je nog wat geld over een arme versleten man?' Stamelt de zwerver gebrekkig. Theo staat aan de andere kant van het spoor. Zoals hij daar altijd wachtte op zijn klanten. 'Theo drukt op dat moment een bergje rotzooi naar binnen en hij het stijgt als een kernexplosie naar zijn kop. Zijn ogen knallen open, zijn kop begint te tintelen. Alsof hij door de volle maan in een wolf is veranderd huilt hij naar de nacht. Zijn kreet van verdriet, haat, teleurstelling en woede verdween in de stilte. 'Hey heb je nog wat over?' Theo kijkt naar de trieste man. 'Was dat zijn toekomst?' Een ader op het voorhoofd begint te kloppen. De wolf van de nacht begint te briesen. 'Nee dat ben ik niet, nee zo ga ik niet worden.' 'NEE!' Schreeuwt Theo en springt als het beest dat hij is het spoor over. 'Triest misselijk mannetje!' Hij haalt aan en zijn klauw ramde de poreuse schedel van de zwerver. Als een vuilniszak valt hij op het bankje. Het gebel van de spoorbomen die dichtgaan, geeft het beest nieuwe inspiratie. Daar komt de vuilniswagen. Theo pakt de bewusteloze zak en gooit hem op het spoor. De twee gele ogen van een trein denderen het station tegemoet. Voordat de ogen van de vuilnisman hem gezien heeft is Theo weggerend. Een angstige luchthoorn klinkt des duivels. Het metaal op metaal piepende remgeluid klinkt niet hard genoeg om te voorkomen dat de zak als rode pudding uit elkaar spat. Het geluid van de remmen galmen nog even na totdat het weer stil is in de nacht. Het beest heeft ondertussen ook de stilte opgezocht en is de horizon in gerend, verdwenen in de donkere hemelnacht.

Sandy zit waar Rikkie haar meestal vindt, in de zandbak. Haar roze mutsje en handschoenen kleuren mooi op door het sneeuw wat in de zandbak ligt. Haar staartjes hangen voor haar gezicht terwijl ze haar emmertje vol schept met zand. Een blij chaos van gekleurde mutsjes en jasje rennen naar buiten de witte speelplaats op. De kinderen hebben hun energie gespaard om naar buiten te rennen. Alleen Sandy is blijven hangen in de sneeuw. Het zand is verdwenen. Rikkie ziet Sandy zitten en loopt naar het roze smetje in de sneeuw tegemoet. Rikkie pakt zijn rode auto van onder zijn arm. 'Racen?' Vraagt Rikkie enthousiast terwijl hij rode auto fier de lucht in houdt. 'Zullen we gaan wandelen?'

Rikkie schrikt een beetje op. Het klinkt zo saai, maar het lijkt of hij nog nooit had gedaan. Mama wilde nooit naar buiten. 'Wandelen?' Vraagt Rikkie met opgeheven schouders. Sandy staat op en pakt het koude handje van Rikkie. Het mannetje had geen muts en handschoenen. Rikkie voelde hoe het handje van Sandy zijn handje opwarmde. Samen wandelen ze door de sneeuw. Iedere voetstap kraakt weer en weer. 'Waarom heeft mama nooit met mij gewandeld?' Het meisje schudt haar hoofdje, haar staartjes zwiepen speels mee. 'Jouw mama is een beetje raar.' De twee willen eigenlijk niet praten. Hand in hand luisteren ze naar het gekraak van onder de schoenen in de sneeuw. Rikkie denkt even niet aan zijn rode bolide. Wanneer hij wil verdwijnen van de realiteit zoekt hij Sandy op. Auto's zijn voor nepperts.

De snelle wagen rijdt langzaam door. Linda roept haar vriendinnetje nog na 'Ik bel je morgen Moniek!' 'Het was gezellig!' Ze zwaait nog even uit het raam om vervolgens op het knopje te drukken dat de raam omhoog laat komen. Kijk haar hier eens zitten. Voorin bij de spannendste man die ze ooit heeft gezien. Een lach verschijnt op haar roze aangeschoten gelaat. Angelo merkt haar vrolijkheid zonder gordel en vraagt haar geïnteresseerd. 'Waarom lach je meisje?' Ze giechelt een beetje. 'Lach ik dan?.' Ze trekt de zonneklep naar beneden en ziet haar snoet in het spiegeltje. 'Ja, je hebt gelijk, ik lach.' Een beetje schuw slaakt ze een 'hihi' en doet het zonneklepje weer omhoog. De jonge vrouw is in haar nopjes. 'Ooit in een jacuzzi gezeten?' Vraagt Angelo aan zijn passagier. 'Nee?' 'Heb jij een jacuzzi?' Linda raakt nog meer geboeid dan ze al was. Oh mysterieuze prins waar breng je me naar toe met je dure paard. 'Mijn jacuzzi is het relaxte wat je ooit zult meemaken.' 'Trust me.' Angelo knipoogt en lacht. Met een hand

stuurt hij zijn oprit in. 'Wauw, wat een groot huis!' Met open ogen kijkt Linda uit haar raam. Angelo parkeert de auto. Linda ziet hoe Angelo in zijn witte tuxedo de deur van haar deur open doet. Het linker hakschoentje zet voet op het witzwarte grint van de oprit. 'Pak mijn hand.' Linda handelt gehoorzaam. Tijdens het opstaan voelt ze dat ze best veel gedronken heeft en ze wankelt iets. 'Best moeilijk uitstappen uit zo'n lage auto.' Angelo pakt haar van achter vast. Linda schrikt een beetje, zo schokt haar lichaam. Even staat ze stil in het losse grind. Twee handen op haar heupen draaien haar om. Ze kijkt recht in de twee donkere oorzaken die de zo aangename tintelingen in haar buik veroorzaken. De mannelijke brede mond nadert de mond van de hare. Zijn grote lippen zijn een warme haven waar de tong van Linda haar weg vindt. Angelo echter draait met zijn handen de heupen van Linda om. En drukt haar tegen zijn rode blikvanger. Ze voelt hoe haar roze stringetje naar beneden wordt getrokken. Linda snakt even naar adem wanneer ze een harde stoot voelt in dat speciale plekje. Het voelt alsof alles inwendig aan gort wordt gepaald door een Italiaanse dekhengst die zo snel mogelijk klaar wil zijn. Een brandende opritlantaarn staat hulpeloos haar toe te kijken. Ze ziet hoe de het licht van de lantaarn een waas krijgt door haar teleurstelling. De fonkelende teleurstelling in haar ogen krijgt de vorm van een doorzichtig pareltje die naar de gemartelde kreunende mond snelt. Wanneer ze het bittere smaakje van zoutwater proeft voelt ze hoe de laatste pijnscheut door haar intimiteit jaagt. 'Ik wil naar huis.' Snift Linda terwijl ze troebel voor zich uit blijft staren. Angelo doet zijn gulp dicht en puft een keertje. 'Goed meisje, ik breng je wel thuis.' 'Je gaat het nog ver schoppen in Milaan.'

Linda kijkt in de spiegel. Ze staat in een setje valse lingerie voor de spiegel. Zo'n negen jaar geleden was het een mooi bordeaux rood setje. 'Het had een vurig temperament!' 'Zei Angelo.' Rikkie zit op het bed en staart naar de bleke houd van mama. Haar lichaam is wat aan het verouderen gegaan. Ze was niet meer zo slank als voorheen. 'Wie is Angelo mama?' Linda schrikt een beetje van de vraag. En ze doet net alsof ze het per ongeluk zei en begint een ander onderwerp. 'Mama is model geweest Rikkie.' Vertelt Linda. Haar geverfde blonden haren zwiert ze behendig over haar rechter schouder terwijl ze wat met haar heupen staat te wiegen. Haar lange gelakte laknagels legt ze op haar middel, haar handen in haar zij. De rechterknie laat ze iets buigen, haar voetje gebald. 'Is papa ooit lief geweest mama?' Vraagt Rikkie plots. Ze kijkt in de spiegel en ziet hoe haar zoontje op haar bed zit. Zijn handjes op zijn schootje. De voetjes bungelen van de grond. 'Jawel liefje, mama is een beetje raar.' Rikkie kijkt zijn moeder aan. 'Waarom doet papa jou pijn?' Alsof de bijna naakte vrouw geknakt wordt, zakt ze ineen. Ze begint te snikken. Rikkie is nog maar acht, maar hij begrijpt dat hij mama moet troosten. En zo stapt Rikkie van het bed af en biedt zijn shirtje aan voor de tranen van zielige mama.

'Wat weet u van de moorden van een junk in het park, en van de zwerver op het station?' 'De moord op uw partner valt in een bijzonder korte tijdsbestek.' De ijsberende Volders stapt heftig op en neer. Hij kijkt bedenkelijk omhoog en vraagt dan. 'Zal Theo de moorden gepleegd kunnen hebben?' 'Om vervolgens zichzelf in een cocaïneroes van het leven te beroven met een broodmes?' 'Misschien heeft Rikkie het mes alleen maar gevonden?' De vragenaanval lijkt niet door te dringen tot Linda. 'Ik weet het niet, ik weet het niet.' Volders stapt terug, hij ziet in dat de vrouw maar een vraag tegelijk kan verwerken en beantwoorden. 'Wat ik me ook opvraag is waarom u nog nooit aangifte heeft gedaan van mishandeling?' Hulpeloos schudt Linda haar hoofd. 'Ik kan nergens heen.' 'Ik heb onderdak nodig.' 'Ik heb het geld nodig.' Volders kan het gejammer even niet aanhoren. En spreekt Linda toe: 'U bedoelt uw zoontje Rikkie mevrouw?' 'Uw zoontje kan nergens heen, heeft geld en onderdak nodig. Ze stopt even met haar gejammer. 'Mevrouw u bent op uw bloed getest.' 'Er blijkt cocaïne in uw bloed te zitten, hoe verklaart u dat?' Het is muisstil in het kamertje. Linda mompelt. 'Gisteren heb ik geprobeerd een overdosis te nemen.' Haar gezicht verdwijnt weer in haar handen en barst in huilen uit.

Linda kijkt verdwaald in de ogen van haar redder in zijn rode koets. Zo snel als hij haar haalde zo snel hij haar weg bracht. 'Je gaat morgen naar Milaan.' Angelo drinkt een slok rode wijn, slikt en snijdt in zijn zalm. Het maakt een piepend geluid. 'Linda trekt een afgrijzend gezicht. Ze haat dat geluidje. 'Mijn excuus voor het gepiep.' Zegt Angelo. 'Milaan?' 'Wauw!' Linda ziet zichzelf al door de stad paraderen met grote 'Chanel' zonnebril en 'Gucci' schoenen. 'Ik breng je morgen naar het vliegveld.' Vertelt Angelo zakelijk. Linda kijkt haar minnaar verontwaardigd aan. Waarom doet hij zo afstandelijk? 'Schatje, waarom doe je zo?' Angelo lijkt meer van de zalm te genieten dan van het gesprek. 'Zaken meisje, zo gaat dat.' Hij gunt haar geen blik terwijl hij nog een slok rode wijn drinkt. 'Ik zie je weer over een maandje ofzo.' 'Je overleeft het wel.' Met een servetje veegt hij zijn mondhoeken schoon en gooit het servet op het bord. 'Het was lekker.' Linda laait op als een blonde tijger pakt haar wijn en gooit het in het glas van haar misgeliefde. 'Hoe kun je me zo behandelen?!' 'Je bent de eerste voor mij!' Angelo wrijft wat wijn uit zijn ogen. Door zijn oogwimpers kijkend pakt hij het droge servetje van zijn modelletje met sterallures. Het deert hem niet. Hij veegt zijn gezicht droog, pakt een rolletje geld uit zijn broek en loopt van tafel zonder een antwoord op de woedende blik van Linda. 'Verlaat me niet!' Tiert Linda. De gasten van het restaurant zeggen geen woord. Met open mond zien ze hoe de mooie vrouw in elkaar zakt in haar stoel. 'Hufter!' Ze ruimt met een krachtige armbeweging haar servies en bestek van tafel zodat ze daar in tranen uit kan barsten. Onder haar blonde haren bijna onverstaanbaar jammert ze: 'En ons kindje dan?'

Lieve Linda,

Hoe gaat het met je? We zitten nu gelegerd in Afganistan. Gisteren hebben we een vuurgevecht gehad met Talibanstrijders. Een vriend van me is gewond geraakt. Niets ernstigs gelukkig. Hoe gaat het thuis met Theo? Kan ie van de drugs afblijven? Ik had daar moeten zitten. Ik kan voor je zorgen. Theo is een harde bal, een egoïst. Altijd al geweest. Mijn tijd hier zit er bijna op. Volgende week en dan komt alles goed. Dat belooft ik lief. Houd je taai.

Tot snel. Geef Rik een knuffel.

Kus

Bart

Linda bast in huilen uit. Wat een lieve man. De email van Bart uit Aghanistan had veel eerder moeten komen. Ze dacht even hardop. Dat is pas een echte vent. Een vent met normen en waarden. Een echte heer die er voor haar was. Waarom zit hij nu daar? Ze kijkt uit raam. Het liefste zou ze het uit willen schrijven. 'Bart kom terug!' Met een tissue veegt ze nog een traan weg en sluit haar mailtje.

Rikkie is weer aan het huishoudelijke geweld ontsnapt. Hij heeft een geluidswantje om zich heen gebouwd. In zijn eigen wereldje komen harde geluiden troebel binnen. Hij hoort een gejammer vanuit de badkamer maar het komt niet door zijn hersentjes. 'Hey sneeuw!' Sandy is op bezoek. Het lieve stemmetje van het meisje lijkt het schildje van Rikkie moeiteloos te doorboren. 'Ik wist niet dat sneeuw ook binnen kon vallen.' Sandy wijst naar de keukentafel. Een bergje sneeuw lag op tafel. Rikkie zag hoe ma vanmiddag nog de sneeuw moest proeven. Ze viel er zelfs met haar hoofd in. Rikkie trekt zichzelf op aan een van de stoelen en klimt de tafel op. Het was de eerste keer dat jaar dat hij weer sneeuw zag. Het rechterhandje neemt de proef op de som. Het tintelt. Dat had het kleine baasje nog nooit geproefd. Zijn mondje en tong voelen raar aan. Het lijkt wel op het toverdrankje als bij 'Asterix & Obelix.' 'Ja vechten met de Romeinen!' Rikkie springt van de tafel op het keukenaanrecht. Hij pakt een broodmes. Er kleeft nog wat jam aan.

'Sandy, wij gaan de slechte Romeinen pakken!' De kleine krijger laat zich zakken van het aanrecht en belandt met zijn voetjes op de vloer. Met het mes rent hij de keuken door. Wanneer hij de deur van de keuken naar de gang open doet, ziet hij de gang bedekt is met water. 'Sandy, daar blijven!' 'Het is nat!' Roept Rikkie naar de keuken. Hij voelt hoe het water langzaam in zijn sokjes trekt. Alsof hij onraad ruikt sluipt hij met kleine sopjes door de gang. Met het broodmes met jam op achter zijn rug ziet hij hoe het water uit de badkamer lijkt te stromen. Hij kijkt de hoek om. De douche staat aan, het gordijn is dicht. Er is een schaduw te zien. Iemand zit daar. Rikkie sopt met op zijn sokjes stil naar het douchegordijn toe. Het moment is daar en het alerte krijgertje trekt langzaam het vochtige doek opzij. 'Mama?!' Een verregende vrouw zit op het doucheputje. Alsof de douche haar verdriet laat tranen vallen de regendruppels nog steeds op haar neer. Haar rug is gebogen met het hoofd tussen de knieën. Ze trilt. 'Wakker worden mama!' Haar onderlip trilt wanneer ze iets poogt te zeggen. 'Wat is er gebeurd?' Hoe lang zat ze daar nu eigenlijk. Langzaam draait het hoofd van de vrouw. Vanachter de regendouche ziet ze haar zoontje met een bebloed mes. 'Rikkie?!'

Theo heeft vanmiddag met Bart gebeld in het belhuis op het stadhuisplein. Goed nieuws: Met Bart komt het goed. Thuis aangekomen ritselt hij de sleutels uit zijn broek en kiest een sleutel voor het slot op de deur. De derde sleutel past en de deur gaat open. Hij sjokt naar de koelkast, trekt de deur open en pakt een blik pils waar hij mee op de bank ploft. Linda zit naast hem in the Lazyboy. 'Waar ben je net geweest?' Vraagt Linda. 'Linda waarom houd je niet van me?' Hij staat op het punt zijn blikje open te trekken, maar hij wil eerst een antwoord van Linda. Het antwoord blijft uit omdat de oven de aandacht van Linda trekt door een bekend piepje. 'Mijn stokbrood kruidenboter is klaar.' 'Ik had trek. Ze loopt naar de open keuken. 'Linda ik hou van je sinds de dag ik je voor het eerst zag.' 'Ik kan niet praten over mijn gevoel, ik krop het op en dan doe ik het weer verkeerd.' Linda haalt het stokbrood uit de oven en haalt 'het broodmes tevoorschijn. 'Theo je zuipt en je zit aan de coke.' 'Vroeger kon je nog een rondje geven in de kroeg.' 'Je hebt nog steeds hetzelfde jack als toen.' Theo staat op. Hij zet het ongeopende bierblikje op tafel. 'Ik heb dat kind van je in huis genomen.' 'We wonen samen en we hebben het nog nooit gedaan Linda.' Tranen staan hem in de ogen. Hij pakt zijn jas van de kapstok, pakt een wit zakje uit zijn vale 'Armani' jas. Het sealtje houdt hij op zijn kop zodat de witte inhoud ervan op de keukentafel valt. 'Ik gooi alles voor je aan de kant.' 'Laat me je begrijpen, begrijp mij.' Linda snijdt haar stokbrood in stukken op de snijplank. 'Kijk me aan Linda.' Theo maakt aanstalten om Linda tegemoet te lopen. Linda snijdt nog het laatste stukje van het stokbrood af. 'Theo kijk nou naar jezelf, je lijkt wel een zwerver.' Dat woordje. 'Zwerver?!' 'Zo noem je mij niet Linda!' Boos van verdriet stormt hij op Linda af. 'Geef me een kn..'. Een steek tussen de ribben laten Theo de zin niet afmaken. Hij pakt naar zijn ribben en voelt hoe zijn shirt langzaam steeds kleveriger en warmer wordt. Zijn handen haalt hij weer omhoog en ziet hoe zijn eigen bloed de handen rood heeft gekleurd. 'Ik wilde je een knuffel geven Linda.' Theo zakte naar op één van zijn knieën. 'Het spijt me dat ik je niet gelukkig heb gemaakt.' 'Het spijt me.' Linda kijkt weerloos toe. Ze kijkt naar het broodmes waar het bloed van Theo aan kleeft. Ze gooit het mes op het aanrecht. 'Wat heb ik gedaan lieverd?' 'Haar mond wordt vochtig, haar lippen trekken trillend samen. 'Kom maar schatje, ga maar lekker op de bank liggen.' 'Ik zorg wel voor je.' 'Ga maar liggen.' Linda helpt Theo op de bank. 'Het doet niet meer zo'n zeer Linda.' 'Ik vind het gewoon jammer.' 'Ik had er voor je moeten zijn.' 'Zorg goed voor jezelf en voor Rikkie.' Theo's ogen vallen langzaam dicht. 'Dag pareltje.' 'Ik zie je in dromenland.' Het laatste zuchtje lucht raakt het vochtige gezicht van Linda. 'NEE!' Luidt haar teleurstelling. Dit wilde ze niet. Waarom deed ze alles verkeerd? Waarom was alles wat ze wilde onbereikbaar? Haar vragen rollen over haar wangen. Een zondvloed van tranen vloeien in haar open huilende mond. Het zoutwaterige smaakje spuugt ze uit terwijl ze naar de keukentafel loopt. Ze heeft geen zin meer in dat zoute smaakje van verdriet. Ze gaat aan tafel zitten en laat haar gezicht zakken in de berg met het antwoord op al haar vragen. Rikkie komt de kamer inlopen en ziet hoe zijn moeder de sneeuw moet proeven.

Volders trekt de kin van Linda omhoog. 'Luister naar me.' Hij kijkt recht in de rood doorlopen ogen.' 'Linda je zelfdoding was bijna gelukt.' 'Bijna, want je hebt schijnbaar nog naar de badkamer kunnen lopen om vervolgens onder de douche in slaap te vallen.' Volders vervolgt zijn monoloog van bevindingen. 'Toen je onderkoeld wakker werd uit je roes zag hoe je zoontje daar stond met zijn mes.' 'Jouw zoontje zou het antwoord hebben gegeven op jouw verdriet.' Wat de snor verteld klinkt aannemelijk. Linda houdt op met huilen. De traankliertjes lijken leeg te zijn. 'Wat nu?' Vraagt Linda. Volders ademt een keer door zijn neus.

'Ik stel voor dat je neef Bart voor Rikkie gaat zorgen.' 'Hij is toch de peetoom van Rikkie?' 'Tot die tijd gaat Rikkie gewoon naar school en zorg ik voor een slaappleats.' Linda knikt en vertelt. 'Bart komt waarschijnlijk morgen thuis.' 'Als het kan wil ik hem ook nog even zien.' Volders draait om en kijkt naar de deur. 'Dat is mogelijk.' 'Wat er verder met jou gaat gebeuren is het volgende: jij bent hoofdverdachte in de zaak van de moord op Theo.' 'Je krijgt de kans je onschuld te bewijzen in de rechtzaal.' 'Een ding is zeker dat je hulp moet krijgen Linda.' Linda knikt neerbuigend en pakt een tissue uit de doos op haar knieën en veegt haar zwarte doorlopen mascarawallen schoon. Ze neemt een slok verfrissend water.

'Wacht even oom Bart.' 'Ik wil nog even de sneeuw proeven.' Rikkie pakt wat sneeuw van een struik. Hij pakt een beetje sneeuw voor Sandy en wat voor Rikkie zelf. Bart en ziet hoe het akkerlandschap aan de rand van de bossen bedekt is onder een laagje wit. 'Mooi he?' Zegt Bart hardop. 'Ja maar het smaakt niet zo zoet als het lijkt.' Vertelt Rikkie. Bart kijkt en ziet het snoetje van Rikkie die koude neerslag uit te tuffen. 'Kom baasje, doorlopen.' Bart loopt een recht pad door de bossen in. Bart volgt in zijn voetsporen. 'Vind je het niet erg dat Sandy mee is gegaan?' Bart kijkt om, maar ziet alleen Rikkie staan. Hij staat in zijn voetsporen. Bart gaat op zijn hurken zitten voor Rikkie en pakt zijn handschoentjes vast. 'Rikkie, wie is Sandy?'